

Partea a 2-a: Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre?

Sărbătorile noastre

Partea a 2-a: Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre?

Versete călăuzitoare: Leviticul 17.3-5

Leviticul 17.3-5: 3. ... Oricine din casa lui Israel va înjunghia un bou sau un miel sau o capră în tabără sau va înjunghia afară din tabără **4.** și nu-l va aduce la intrarea cortului întâlnirii ca să-l prezinte ca un dar pentru Domnul înaintea cortului Domnului, sângele lui se va pune în socoteala omului acela: a vărsat sânge; și omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, **5.** pentru ca fiii lui Israel să aducă jertfele lor, pe care le jertfesc pe câmp deschis, să le ofere Domnului la intrarea cortului întâlnirii, la preot, și să le jertfească drept jertfe din jertfele de pace pentru Domnul.

Cu această parte a doua a subiectului „Sărbătorile noastre” dorim să adăugăm unele principii din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a justifica cele spuse în partea 1. Probabil cineva se poticnește de faptul că noi explicăm aceste principii foarte des cu Vechiul Testament. Cu toate acestea este deosebit de important să nu uităm: principiile sfințeniei lui Dumnezeu nu se schimbă în nici o epocă sau economie. Când noi în 1 Petru 1.13-21 suntem îndemnați la o umblare sfântă, atunci Duhul lui Dumnezeu merge chiar așa de departe că El justifică aceasta cu un loc din cartea Leviticul (1 Petru 1.16; vezi Leviticul 11.45).

Ceva asemănător găsim și la Pavel. Când Pavel vorbește în Romani 12 că noi trebuie să ne dăm trupurile lui Dumnezeu, atunci el folosește limbajul din cartea Leviticul și ne îndeamnă ca noi să le dăm ca „jertfă plăcută” (vezi Leviticul 1.9,13,17, unde este vorba de jertfa de ardere de tot; Leviticul 3.5, unde este vorba de jertfa de pace). În aceasta este inclus: „Fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.31). Așa cum noi trebuie să ne rugăm și să mulțumim *tot timpul*, la fel noi trebuie să ne bucurăm în Domnul *tot timpul* și „să aducem *neîncetat* jertfă de laudă lui Dumnezeu” (Evrei 13.15). Dar dacă noi sărbătorim sărbători la care Dumnezeu respectiv Domnul nostru este lăsat la o parte pentru câteva ore, atunci aceasta este în opoziție mare cu pasajul biblic nou-testamental de mai sus.

Vechiul Testament ne ajută să înțelegem mai bine aceste principii nou-testamentale. Prin imaginile Vechiului Testament ni se explică întrucâtva principiile acestea, așa că pentru noi este ușor să le transpunem în practică. Deci nimeni să nu se scuze spunând: Noi nu suntem sub Lege! – amintim încă o dată locurile din Romani 15.4; 1 Corinteni 10.6 și 2 Timotei 3.16,17, unde găsim că Vechiul Testament este plin de modele pentru noi și că „*tot* ce a fost scris mai înainte a fost scris spre învățătura noastră”.

Am văzut deja în prim parte a acestui articol cum ar trebui sărbătorită o jertfă de pace (compară cu Leviticul 7). Animalul jertfit nu trebuia mâncat abia în ziua a treia ca masă de partășie. Jertfirea și partea pentru Dumnezeu trebuiau să stea în context direct cu masa de

Partea a 2-a: Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre?

părtășie propriu-zisă. Altfel această jertfă de pace nu va fi recunoscută de Dumnezeu și va fi chiar o urâciune pentru El (Leviticul 7.18).

Mergem acum la Leviticul 17, unde acest gând de bază este confirmat din nou și chiar accentuat. După citirea primei părți probabil cineva va spune: nu este vorba de „serviciul divin”, nu este vorba de Masa Domnului. Este o sărbătoare cu totul particulară. În Leviticul 17.3-5 se spune că dacă cineva din Israel voia să taie un animal în pustiu, el nu putea face aceasta fără să ofere lui Dumnezeu animalul ca jertfă de pace. Sângele și grăsimea din fiecare animal trebuia adusă pe altar. Deci nu era nici o sărbătoare în familie sau cu vecinii sau prietenii, în care Dumnezeu să nu-Și primească partea. Dacă aplicăm acest model, aceasta înseamnă: Dumnezeu nu dorește ca noi să sărbătorim festivități la care El nu poate fi prezent și la care El nu primește „partea Lui”.

Nu este măreț gândul acesta, că marele Dumnezeu dorește cu plăcere să fie la sărbătorile noastre? Dumnezeu știe cel mai bine ce este adevărata bucurie, și înainte de toate, în cine noi putem găsi „bucurie deplină”. El a găsit-o în Fiul Său așa de mult, că cerul s-a deschis de mai multe ori și Dumnezeu a exclamat cu „entuziasm” (bucurie deplină): „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea.” Când noi ne întâlnim ca frați și surori de credință, care sunt subiectele noastre de discuție? Se deosebesc ele esențial de cele ale lumii?

Conform cu Leviticul 17 unul care sărbătorea în felul acesta trebuia „nimicit”. Dumnezeu dorește ca părtășia noastră să fie sistematic în legătură cu „altarul”, aceasta înseamnă ca noi să nu uităm că părtășia noastră se bazează exclusiv pe lucrarea Domnului Isus la cruce, unde El Și-a dat sângele. Dumnezeu dorește să vadă ceva din puterea dăruirii până în moarte a Domnului Isus pentru Dumnezeu. Această dăruire era exprimată prin arderea grăsimii pe altar. Orice bucurie, care nu are ca bază faptul că Domnul Isus a murit pentru noi este pentru Dumnezeu necurată și o urâciune. Desigur astăzi nimeni nu mai este „nimicit”, dacă el serbează o sărbătoare egoistă, însă principiul lui Dumnezeu nu s-a schimbat.

Dar tu dorești „să serbezi împreună cu prietenii tăi”? Aceasta o dorea și fiul mai mare, „cinstit” din Luca 15. El nu voia să serbeze cu tatăl, el voia să se veselească cu prietenii. Pentru aceasta voia să aibă un „ied”. Probabil și noi nu-L vrem pe Dumnezeu la sărbătorire, deoarece noi înșine simțim că El ar fi cumva nepotrivit. Așa a fost și la frații lui Iosif în Geneza 43. Iosif dorea cu plăcere să mănânce împreună cu ei. Însă frații lui se temeau și au încercat deja înaintea ușii să ducă tratative cu ușierul, așa de incomod era pentru ei să mănânce împreună cu Iosif.

Ce este o sărbătoare potrivită lui Dumnezeu? Strângerea noastră laolaltă nu trebuie să se bazeze pe faptul că noi suntem așa de prietenoși unii cu alții, ci pe faptul că noi toți am fost răscumpărați prin același sânge al lui Hristos și găsim în moartea Lui baza pentru părtășia noastră. Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre? Este clar, că având un astfel de oaspete sărbătoarea va primi un alt caracter. Dar nu ne merge la inimă faptul că Dumnezeu a purtat grijă în Vechiul Testament în felul acesta, că El voia să fie prezent când unii din

Partea a 2-a: Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre?

poporul Lui aveau părtășie unii cu alții la masă în jurul unui animal sacrificat? Așa cum a spus Iosif în Geneza 43: Oamenii aceștia vor mânca la amiază *cu mine*.

Conform cu Leviticul 17.4 cel care serba o sărbătoare trebuia să vină la intrarea cortului întâlnirii. În principiu acolo putea oricine era curat să ia parte la masa lui de sărbătoare (Leviticul 7.19). În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, ne putem foarte repede înșela singuri, că Dumnezeu primește deja partea Lui. Dar cum stau lucrurile cu frații „curați” și surorile „curate” – sau să spunem spirituali? Ar fi și ei principial bine veniți? Sau gândim: dacă fratele ar vedea aceasta așa și așa? Ar putea fi principial la sărbătorile noastre *toți* frații și *toate* surorile?

Așa cum s-a amintit mai sus, astăzi nimeni nu mai este „nimicit”, dacă el nu serbează o sărbătoare în sensul acesta, însă vedem foarte clar cum Dumnezeu gândește cu privire la aceasta și cum simte. În Leviticul 17 nu ne este numită nici o alternativă neutrală pentru sărbători, cum ar fi după moto-ul: „Fac aceasta numai pentru mine”. Când Dumnezeu arată alternative (Leviticul 17.7), atunci El cunoaște numai *una singură*: pentru demoni. Aceasta este foarte dur, vei spune tu. Există în adevăr numai două alternative: noi sărbătorim ori cu Dumnezeu ori cu demonii? Însă este realmente așa: ori are Dumnezeu bucurie la sărbătorile noastre, ori are diavolul. Dumnezeu vede așa lucrurile. Dacă Dumnezeu citează din Vechiul Testament în 1 Corinteni 10.7 spre atenționarea noastră: „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace”, atunci El leagă aceasta direct cu atenționarea: „Nu fiți idolatri”. Orice părtășie, care nu stă în legătură cu Hristos, primește foarte repede caracterul de idolatrie. Ne este clar că o sărbătoare nu primește simplu legătura cu Hristos prin aceea că noi rostim repede o rugăciune la masă.

Nu demult un frate, care din cauza lucrării Domnului s-a mutat într-o regiune izolată a Germaniei, a vrut să serbeze a 65-a zi de naștere. S-a gândit să facă aceasta împreună cu frații și surorile din „adunarea natală” de odinioară. Astfel el a sărbătorit în localul de adunare nu numai cu familia, ci și cu frații și surorile din adunare. Ceea ce a caracterizat sărbătoarea a fost o orientare clară spre onoarea Domnului. La aceasta au contribuit nu numai cântările, rugăciunile și un gând din Scriptură, ci și părțile vesele, precum ar fi de exemplu o prezentare Powerpoint puțin cam ironică cu fotografii mai vechi ale fratelui din timpul schimbării domiciliului, care au dat mărturie despre legătura dragostei care unea inimile fraților și surorilor. Nu așa numi sărbătoarea un „party”, și desigur gustul unuia de 18 ani nu trebuie măsurat cu gustul unuia de 65 de ani. Însă un lucru este clar: sărbătoarea aceasta a îndeplinit toate criteriile Cuvântului lui Dumnezeu referitoare la o sărbătoare conform gândurilor Sale.

În [prima parte](#) ne-am referit deja la Ioan 2, unde Domnul Isus la *începutul* slujirii Sale repede a „jucat rolul principal” la o sărbătoare. La *sfârșitul* slujirii Sale pe pământ o altă sărbătoare trebuia să joace un rol principal în viața Sa. În evanghelia după Matei 27 se spune: „Și, la sărbătoare, guvernatorul obișnuia să elibereze mulțimii un întemnițat, pe care-l voiau ei. ... Dar preoții de seamă și bătrânii au convins mulțimile să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare. Și guvernatorul răspunzând le-a spus: «Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?» Și ei au spus: «Pe Baraba!» Pilat le-a spus: «Ce să fac deci cu Isus, care Se numește Hristos?» Ei

Partea a 2-a: Invităm noi pe Dumnezeu la sărbătorile noastre?

toți i-au răspuns: «*Să fie răstignit!*» (Matei 27.15,20-22). Ce sărbătoare „deosebită”! Sărbătoarea aceasta este unică în istoria lumii! Deoarece Domnul Isus Însuși a devenit jertfa la această sărbătoare, noi putem avea astăzi sărbători!

Pe de altă parte Domnul Isus a spus cu câteva ore înainte despre această sărbătoare: „Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi înainte de a pătimi” (Luca 22.15) – era ultima sărbătoare de Paști, înainte ca El Însuși să devină Mielul de Paști. Dacă ne gândim la aceasta, putem fi altfel decât profund impresionați? Și ca și cum nu ar fi de ajuns: Domnul adaugă acestei sărbători un element necunoscut până atunci (cu toate multele menționări ale Paștelui în Vechiul Testament). Și elementul acesta – o minune peste altă minune! – nu vorbește despre suferințe, așa cum vorbeau ierburile amare de la primul Paști (probabil ne-am fi așteptat la aceasta). Nu, el vorbește despre bucurie – este paharul! Nu ar trebui acest Domn minunat să fie centrul tuturor sărbătorilor noastre?

„Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat. Pentru că și Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului.” (1 Corinteni 5.7,8)